

[Finansministeren.]

altsaa være fuldstændig unyttige i dette Øjemed.

Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen talte om en Bispegaard, der var bortkommet fra Kirkeministeriet, og mente, at der her var begaaet et skammeligt Rov. Sagen er nu slet ikke saa dramatisk, som det ærede Medlem vil give det Udseende af, men jeg erkender, at den er ikke uden Interesse, og jeg skal derfor give nogle Oplysninger angaaende dette Spørgsmaal. Bispegaarden i København hørte tidligere ligesom de øvrige Bispegaarde ind under Kirkeministeriets Administration. Den har været anvendt og anvendes fremdeles som Tjenestebolig for Biskoppen, og Staten har paa Kirkeministeriets Budget betalt dennes Vedligeholdelse og øvrige aarlige Udgifter. I Februar Maaned i Aar fremkom der Forslag om en Hovedstandsættelse af Bispegaarden i Forbindelse med Installation af Centralvarme. Udgiften hertil var opgjort til 56 500 Kr. Naar Udgiften blev saa uforholdsmæssig stor, skyldtes det forskellige særlige Forhold, for det første var Ejendommen i en meget lang Aarrække holdt i en meget ringe Vedligeholdelsestilstand, og dernæst var Forholdet det, at en meget væsentlig Del af Bygningen var udlejet, saaledes at den store Hovedstandsættelsesudgift for en stor Del vedrørte de udlejede Dele af Bygningen. Udlejningen foregik imidlertid ikke for Statens Regning, men Lejeindtægten tilfaldt Biskoppen, der herigennem havde haft en meget betydelig Indtægt ud over Lønningen, idet Lejeindtægten udgør 4 600 Kr. aarlig. Selv om dette Forhold efter overleveret Praksis var godkendt af Kirkeministeriet, var der naturlig Anledning til i Forbindelse med det stedfundne Embedsskifte at gennemføre en anden Ordning, som var bedre stemmende med Lønningslovens Principper. Naar man stod over for en saa betydelig Udgift paa 56 500 Kr., hvoraf en meget væsentlig Del hidrørte fra Dele af Bygningen, som var udlejet, maatte det ganske naturligt være en Forudsætning, at ogsaa Lejeindtægten tilfaldt Statskassen. Der blev derfor truffet den Ordning, at Udlejningen fremtidig skulde ske for Statens Regning, idet der samtidig blev tillagt den nu ansatte Biskop et personligt, ikke pensionsgivende Tillæg paa 2 000 Kr. aarlig. Endvidere var det naturligt, at de hidtil udlejede Lokaler i første Række blev stillet til Disposition for Statsinstitutioner, ikke mindst i Betragtning af den Lokalemangel, der har

gjort sig gældende i de senere Aar, og da Indenrigsministeriet i Forvejen administrerer Centraladministrationens Bygningsvæsen, var det mest hensigtsmæssigt at lade Administrationen af Bispegaarden overgaa til Indenrigsministeriet. Dette er derfor sket, dog saaledes at Biskoppen fremdeles skal have Tjenestebolig i Bygningen.

Hele denne Sag drejer sig kun om Ordning af et rent praktisk Spørgsmaal, nemlig den rimeligste og mest praktiske Ordning af Bispegaardens Administration, og der er herved ikke foregrebet noget som helst med Hensyn til Forholdet til de kirkelige Midler. Bispegaardens ejendomsretlige Stilling er maaske ikke klar, men det er formentlig naturligt at betragte den som Statsejendom, da Staten afholder alle dens Udgifter. Ejendommen er imidlertid ikke optaget i Statens Status som Statsejendom, heller ikke efter at den er overgaaet til Indenrigsministeriets Administration. Dette Forhold er altsaa helt uforandret. Der er heller ikke Tale om, at der er taget nogen Indtægt fra de kirkelige Midler, der er kun sket det, at man i Stedet for at lade Biskoppen opbevære en med Lønningsordningen daarligt stemmende Lejeindtægt har tillagt ham en fast aarlig Ydelse. Det er i øvrigt ogsaa fra alle Sider erkendt, at Bisperne er stillet paa en anden Maade end Præsterne. Bispernes Lønninger bæres i deres Helhed af Staten, de findes opført paa Finanslovens § 20, og det gælder ogsaa Udgifterne til Bispegaardens Vedligeholdelse, til Tjenesterejser, Kontorhold, Repræsentationstillæg o. s. v., ligesom Indtægterne af Bispeembedernes Hjemmeindtægter er optaget paa det almindelige Statsbudget.

Hermed tror jeg i det væsentlige at have besvaret de Spørgsmaal, der er rettet til mig. Jeg har saa kun tilbage at gøre nogle Bemærkninger angaaende den saa meget omtalte Sag vedrørende Marineministeriets Administration kontra 4de Hovedrevisorat. De to ærede Medlemmer Hr. Hassing Jørgensen og Hr. Hasle har ret udførligt paakaldt Rigsdagens Opmærksomhed i denne Sag. Det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen har allerede paa et tidligere Tidspunkt i sit Blad „Tidens Stemme“ beskæftiget sig med denne Sag; i en Artikel af 16. Oktober d. A., betitlet „Marineministeriet og Hovedrevisoratet“, har han fremdraget nogle lignende Synspunkter som her i Salen. Det ærede Medlem har saaledes givet Udtryk for den Opfattelse, at det af Forsvarsministeren og mig nedsatte Udvalg er kommet til Verden, fordi de paagældende administrative Embedsmænd er blevet fornærmet. Han har